

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa G. D.

przeciwko R.H. – D.

o ustalenie ewentualnie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od powoda G. D. na rzecz pozwanej R. H. – D. kwotę
2700,- (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda G. D. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 września 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi z uwagi na rażące naruszenie art. 241, art. 378 § 1, art. 327¹ i art. 381, art. 382, art. 386 § 4 k.p.c. Podniósł, że Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez skarżącego w apelacji, a więc doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej, pominął istotną część materiału dowodowego, który został zgromadzony w sprawie, tj. nagrania rozmowy stron postępowania utrwalonego na płycie CD, podczas której w istocie pozwana R. H.-D. przyznała, że zobowiązana była do przeniesienia na skarżącego udziału w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. D., nie zarządził powtórzenia dowodu z ww. nagrania rozmowy, który został przeprowadzony w postępowaniu, mimo stwierdzenia, że w aktach sprawy toczącej

się przed Sądem Rejonowym w M. brak jest aktualnie płyty CD, na której utrwalona jest ta rozmowa.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że w przyjętym w Kodeksie postępowania cywilnego systemie apelacji pełnej postępowanie apelacyjne ma charakter rozpoznawczy, Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Obowiązek Sądu drugiej instancji rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie oznacza konieczności osobnego omówienia w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji, wystarczające jest bowiem odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia. (zob. m.in. uchwała Sądu Najwyższego składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2017 r., I PK 264/16, niepubl., z dnia 30 września 2016 r., I CSK 623/15, niepubl., z dnia 15 września 2016 r., I CSK 659/15, niepubl.). Przyjmuje się, że zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia (aktualnie uregulowanych w art. 327¹ oraz art. 387 § 2¹ k.p.c.) może zostać skutecznie podniesiony wyjątkowo wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie ma wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera kardynalne braki, które uniemożliwiają przeprowadzenie kontroli kasacyjnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2021 r., II CSKP 88/21, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2020 r., II CSK 583/18, niepubl.). Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny szczegółowo rozważył postawione w apelacji zarzuty naruszenia przepisów postępowania, dokonując wnikliwej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Uznał, że uzasadniony był zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. przez nie odniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do przeprowadzonego na rozprawie w dniu 18 czerwca 2020 r. toczącej się wówczas przed Sądem Rejonowym w M.,

z nagrania rozmowy stron utrwalonej na płycie CD, wyjaśniając, że w orzecznictwie aktualne i utrwalone jest stanowisko, że naruszenie prawa procesowego w postaci braków w uzasadnieniu skarżonego wyroku może wówczas prowadzić do uwzględnienia wniosków apelacji, gdy uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną. Istota zarzutu naruszenia przepisów postępowania, z którymi skarżący wiąże jej oczywistą zasadność, polega na zakwestionowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, z których nie wynika, by doszło do zawarcia między skarżącym a pozwaną powierniczego nabycia prawa do spornego lokalu. Skarżący nie uwzględnił, że postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), czego nie respektuje skarżący zarzucając w podstawie skargi wprost naruszenie art. 233 k.p.c. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c.